

Arrest

nr. 95 711 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VERVENNE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 december 2011 en heeft zich op 5 december 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 december 2011 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 2 mei 2012.

1.3. Op 7 mei 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 mei 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad (Irak), de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. Eind 2010 zou u Ali Rashed Al Khafagi hebben leren kennen, de buurman van uw oom Salah bij wie u en uw familie regelmatig op bezoek gingen. U zou tijdens die visites regelmatig met Ali via jullie dakterrassen hebben gesproken. Enkel uw nicht Halah zou hier toen van op de hoogte zijn geweest en zij zou in die periode ook vaak haar gsm aan u hebben uitgeleend zodat u Ali kon opbellen. U zou ook regelmatig telefonisch contact met Ali hebben gehad door stiekem de telefoon van uw moeder te gebruiken. In februari 2011 zou Ali uw hand zijn komen vragen bij u thuis, waar u, uw moeder en uw broer en zussen – uw vader zou immers vermist zijn – bij uw oom en zijn gezin inwoonden. Uw oom zou echter niet akkoord zijn gegaan gezien de sjiitische achtergrond van Ali. Toen u uw oom zou hebben gevraagd waarom jullie niet mochten trouwen, zou hij u hebben geslagen en u in de kelder van zijn huis hebben opgesloten, waar u regelmatig werd uitgescholden en slecht werd behandeld. U zou uiteindelijk na 3 maanden opsluiting zijn vrijgelaten, mede op aandringen van uw moeder. Sindsdien zou u echter het huis niet meer hebben mogen verlaten en binnenshuis heel streng zijn gecontroleerd door uw oom, uw broer en uw neven. Na uw vrijlating zou u nog 2 à 3 keer telefonisch contact hebben gehad met Ali, maar hem niet alles hebben verteld wat er was gebeurd. Op 7 november 2011 zou uw oom Salah, van wie Ali de buurman was, overleden zijn. Gedurende de daaropvolgende rouwceremonie zouden u en uw familie 7 dagen in het huis van uw overleden nonkel hebben verbleven. U zou in die periode 5 keer een ontmoeting hebben gehad met Ali en telkens seks met hem hebben gehad in het huis van zijn zus, die op die tijdstippen op haar werk was. Opnieuw zou enkel uw nicht Halah hiervan op de hoogte zijn geweest. Een week nadien zou u te horen hebben gekregen dat uw ooms u aan een oudere man zouden willen uithuwelijken. U zou dit echter niet hebben gewild en bovendien hebben gevreesd dat op deze manier zou uitkomen dat u seksuele betrekkingen had gehad met Ali. U zou daarom alles hebben opgebiecht aan uw moeder, die de dag nadien met Ali zou hebben gesproken en hem hebben gevraagd zijn verantwoordelijkheid te nemen. Uiteindelijk zou uw moeder u geholpen hebben het land te verlaten en zou Ali met u op 25 november 2011 tot in Zakho (Noord-Irak) zijn meegereisd en uw reis naar België hebben betaald. U zou op 4 december 2011 in België zijn aangekomen en diende uw asielaanvraag in op 5 december 2011. Eenmaal in België aangekomen, zou u hebben ontdekt dat u zwanger bent van Ali, met wie u geen contact meer zou hebben gehad sinds uw vertrek uit Irak.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart d.d. 14 februari 2006 en uw Iraaks nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uw asielrelaas bevat immers heel wat onwaarschijnlijkheden, tegenstrijdigheden en vaagheden waardoor de algemene geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal ernstig op de helling komt te staan.

Zo dient eerst en vooral te worden bemerkt dat heel wat van uw verklaringen over uw gedragingen in Irak niet in overeenstemming te brengen zijn met uw bewering heel streng en traditioneel te zijn behandeld door uw familie en geen vrijheid te hebben gekend in Irak (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 9). In dit licht is het bijvoorbeeld heel onwaarschijnlijk dat u in een periode van ongeveer twee maanden (eind november 2010 tot eind januari 2011) ongeveer 10 keer gesprekken kon voeren van soms meer dan 10 minuten met Ali op het dak van uw oom zonder dat iemand (behalve uw nicht) dit zou hebben gemerkt of zich zou hebben afgevraagd wat u aan het doen was (gehoorverslag CGVS, p. 5-6, 8-9). Ook het feit dat u in die periode verschillende keren naar Ali had kunnen bellen vanuit het huis van uw oom – dit zelfs vaak met de gsm van uw moeder en tot een kwartier lang – zonder dat dit werd opgemerkt, valt niet in overeenstemming te brengen met de strengheid waarmee u beweert te zijn behandeld (gehoorverslag CGVS, p. 9-10).

In deze context beweert u bovendien na uw opsluiting van 3 maanden nóg strenger te zijn behandeld door de mannelijke leden van uw familie. U zou sindsdien immers continu door uw oom zijn uitgescholden en wanneer hij niet thuis was, zou u bij alles wat u deed door uw broer en uw 2 neven zijn gecontroleerd in opdracht van uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 19-20 en 22). Dat u in die periode echter nog 2 à 3 keer naar Ali zou hebben gebeld vanuit het huis van uw oom en met de gsm van uw moeder, zonder haar medeweten, staat haaks op uw bewering dat u zelfs werd aangesproken als u te lang in de badkamer of op het wc was geweest (gehoorverslag CGVS, p. 11, 20 en 22).

Ook het gegeven dat u tijdens de 7 dagen durende rouwceremonie van uw oom tot 5 keer toe met Ali gedurende een à twee uur ongezien bent weggeglippt en telkens seksuele betrekkingen hebt

gehad (gehoorverslag CGVS, p. 10, 12 en 21), valt moeilijk te rijmen met bovenstaande. Zo is het vooreerst heel onwaarschijnlijk dat u hiertoe de kans zou hebben gehad, gezien het feit dat uw familie ervan op de hoogte was dat u 7 dagen in het huis naast dat van Ali zou verblijven, hij uw hand al eens was komen vragen en u omwille daarvan reeds 3 maanden was opgesloten, slecht werd behandeld en nog strenger werd gecontroleerd (gehoorverslag CGVS, p. 19). Uw verklaring hiervoor dat iedereen druk bezig was tijdens die rouwceremonie en dat de mannen overdag in de moskee verbleven, is dan ook niet afdoende gezien het voorgaande (gehoorverslag CGVS, p. 22). Bovendien verklaart u zelf dat ook u verantwoordelijk was om mee te helpen bij het ontvangen van gasten (gehoorverslag CGVS, p. 21). Daarnaast is het, gezien de reactie van uw familie op uw relatie, erg bevreemdend dat u dergelijke risico's zou nemen en zo lichtzinnig met de situatie zou omspringen.

Verder kunnen er ook enkele vraagtekens worden geplaatst bij uw relatie met Ali. Zo is het opmerkelijk dat u beweert elkaar vaak te hebben gesproken en dat deze gesprekken telkens gingen over het werk, studies, hobby's, elkaars interesses en de toekomst (gehoorverslag CGVS, p. 5, 9 en 10). Wanneer u dan echter wordt gevraagd naar wat u i.v.m. deze onderwerpen weet over Ali, bent u niet in staat om hierop een duidelijk antwoord te geven. Zo weet u enkel dat Ali een internetwinkel had, maar niet sinds wanneer, hoe die noemt en of hij dit al dan niet alleen uitbaatte (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 17). Verder weet u enkel te zeggen dat Ali graag voetbalde en met zijn vrienden op stap ging, maar kan u geen enkele naam noemen van die vrienden, noch de plaatsen waar hij voetbalde of graag op stap ging (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verder is het ook bevreemdend dat u erg weinig over de familie van Ali kan zeggen. Zo weet u niet hoe zijn moeder heet, kent u slechts de naam van één van zijn zussen en weet u niet wat voor beroep zijn vader uitoefent (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Ook het feit dat u geen enkele van de twee telefoonnummers van Ali kan herinneren is erg opmerkelijk, gezien u hem vaak had gebeld en hiervoor telkens zijn nummer vanuit uw telefoonboekje moest invoeren (gehoorverslag CGVS, p. 10). In dit opzicht is het ten slotte ook erg bevreemdend dat u sinds uw vertrek geen contact meer hebt gehad met Ali en hierover ook helemaal geen afspraken zou hebben gemaakt terwijl hij u begeleidde om Irak te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Uw verklaring dat de smokkelaar uw telefoonboekje had afgenomen, is in deze context niet afdoende. Er kan immers worden verondersteld dat dit niet de enige plaats zou zijn waarin u al uw contactgegevens in Irak zou bewaren, zoals ook het nummer van uw moeder (gehoorverslag CGVS, p. 10-11 en 22-23).

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat zowel aan de door u beweerde relatie met Ali, als aan de daaruit volgende problemen ernstig kan worden getwijfeld. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen, aangezien zij geen elementen bevatten die hierboven in vraag werden gesteld.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het

willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 en de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève, en artikel 3 van het EVRM, onderneemt verzoekster een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

Ter terechtzitting legt verzoekster een geboorteakte neer en twee medische attesten die betrekking hebben op haar zwangerschap.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat zij de Raad wenst te informeren dat zij onjuiste verklaringen aflegde betreffende de periode vanaf 8 november 2011 tot aan de indiening van haar

asielaanvraag in België, op instructie van haar vriend Ali. Verzoekster verklaart thans dat zij op 8 november 2011 zeer vroeg in de ochtend vertrokken is met haar vriend Ali en dezelfde dag aankwam in Syrië waar zij verbleven tot 26 november 2011, periode waarin Ali haar vlucht regelde. Verzoekster bevestigt dat zij in die periode voor het eerst seksuele betrekkingen hadden.

Op 26 november 2011 vertrok verzoekster alleen naar België via Turkije omdat er niet voldoende financiële middelen waren om samen te vluchten. Eens in België aangekomen stelde zij vast dat ze zwanger was.

In combinatie met het feit dat zij nog maar 22 jaar is en alleen naar België is gekomen scheidt toch wel een sterk vermoeden dat de nieuwe verklaringen zouden kunnen kloppen, aldus verzoekster. Zij verzoekt de Raad ten minste de beslissing te vernietigen en haar zo de kans te bieden voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correcte en volledige verklaringen af te leggen aangezien het van zeer groot belang is nu niet alleen zij maar ook haar toekomstig kind het risico loopt slachtoffer te worden bij terugkeer. Ter ondersteuning van haar vrees voor vervolging citeert verzoekster uit de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 31 mei 2012 betreffende eerwraak in Irak.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De Raad wijst er in eerste instantie op dat van de asielzoeker mag verwacht worden dat hij/zij de waarheid verteld en de nodige medewerking verleend aan de asielinstanties. Dat verzoekster de waarheid niet vertelde op aanraden van Ali wijzigt niets aan haar plicht tot medewerking. Overigens zou kunnen verwacht worden dat indien verzoekster thans de waarheid wel wil vertellen, zij dit dan ook middels haar verzoekschrift doet, wat in casu niet het geval is.

Zo verzoekster poneert dat “(...) tegenpartij (bovendien) volledig nagelaten (heeft) de verklaringen van verzoekster betreffende het gedwongen huwelijk na te gaan (p. 10 gehoor)” gaat zij er blijkbaar aan voorbij dat zij tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de waarheid niet verteld heeft, zoals zij thans bevestigt. Uit de verklaringen van verzoekster afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen p. 10 blijkt dat de onmiddellijke aanleiding voor haar vlucht en de hulp die haar moeder haar daarbij gaf het feit was dat zij na de rouwceremonie die 7 dagen duurde, na het overlijden van haar oom op 7 november 2011, op de hoogte werd gesteld van een (gedwongen) huwelijk met een oudere man en dat deze laatste zou ontdekken dat zij met een andere man had geslapen en de familie haar hierom zou vermoorden.

De Raad stelt derhalve vast dat verzoekster niet alleen leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over haar beweerde vertrekdatum (na de rouwceremonie van 7 dagen terug naar haar dorp = ten vroegste 14-15 november versus 8 november 2011), en haar eerste seksuele betrekking met haar vriend (de periode van de rouwceremonie versus na de vlucht in Syrië), zoals ze thans toegeeft, maar dat de chronologie van de feiten, namelijk wanneer zij op de hoogte werd gesteld van een gedwongen huwelijk, op de helling wordt geplaatst alsmede de wijze waarop en de reden waarom zij met de hulp van haar moeder en tante zou zijn gevlucht. Immers, in de nieuwe versie is er in wezen geen enkele reden waarom Ali de verantwoordelijkheid, waarop hij door verzoeksters moeder werd gewezen (CGVS, p. 10), zou opnemen aangezien hij nooit seksuele betrekkingen had met verzoekster. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeksters relaas, zoals ze het thans wijzigt, niets afdoet aan de vaststelling dat zij haar vluchtmotieven niet aannemelijk maakt.

Daarenboven is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan de algehele geloofwaardigheid van het relaas nu uit de lezing van de verklaringen eerder blijkt dat het vertrek gepland was en verzoekster werd opgevangen door vrienden, kennissen of familie in Antwerpen. Zo is het immers niet geloofwaardig dat zij moederziel alleen aankomt in het station van Antwerpen en per toeval Iraakse onderdanen tegenkomt die haar onderdak verlenen (voor een langere periode), zoals verzoekster ter terechtzitting nogmaals toelichtte. Voorts is het niet aannemelijk dat geliefden die het

risico nemen om samen weg te lopen niet de nodige voorzorgen nemen om in contact te blijven indien zij er niet zouden in slagen samen verder te reizen. Verzoeksters verweer dat haar boekje met telefoonnummers door de smokkelaar werd afgenomen overtuigt niet in het minst (gehoor, p. 11). Verzoekster is een jonge vrouw met een middelbare schoolopleiding (zie verklaringen DVZ) en als er iets is dat ze zeker zou hebben onthouden dan is het wel de wijze waarop ze in contact moest/kon blijven met de man met wie ze vluchtte en waarvan zij tijdens de verklaringen stelt dat ze *“plannen hadden om te trouwen en een betere toekomst op te bouwen”*. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift dienaangaande, namelijk dat *“dit nummer op een papier stond”*, het *“absoluut niet onredelijk (is) (...) dat zij dit nummer niet vanbuiten kent”*, en *“tegenpartij (...) immers niet (weet) en (niet) heeft nagegaan op welke wijze verzoekster cijfers leest, herinnert en op welke wijze zij haar geheugen voor cijfers kan gebruiken”*, is niet ernstig. Een vlucht uit het land van herkomst, zeker in de beweerde omstandigheden, is een ingrijpende gebeurtenis zodat redelijkerwijs kan en mag verwacht worden dat de betrokkene de nodige voorzorgen nemen teneinde in de mogelijkheid te zijn contact te houden indien dit zou verbroken worden. Dit klemt des te meer nu verzoekster in staat is moderne communicatiemiddelen te gebruiken zoals een gsm en internet.

In de mate verzoekster aan het verzoekschrift een email toevoegt door haar verstuurd op 6 januari 2012 naar Ali en waaruit zou moeten blijken dat zij een affectieve band heeft met deze persoon, wijst de Raad erop dat deze email geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen en geenszins aantoon dat verzoekster haar land van herkomst ontvluchtte omdat ze met een oudere man een gedwongen huwelijk moest aangaan. Daarenboven is dit laatste, met name een gedwongen huwelijk met een man die haar vader zou kunnen zijn met verschillende vrouwen en meerdere kinderen, een blote bewering waaraan, in het licht van de inconsistente verklaringen en het gebrek aan medewerking geen geloof kan worden gehecht. De Raad besluit derhalve dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan het opgediste relaas in zijn geheel, met name haar vlucht samen met een sjiiitische vriend, de zwangerschap buiten het huwelijk en het gedwongen huwelijk met een oudere man. Verzoeksters verwijzing naar “honour crimes”, gedwongen en vroege huwelijken in het rapport van UNHCR van 31 mei 2012 is niet dienstig vermits zij niet heeft aangetoond slachtoffer te zijn of te worden van een vroeg of gedwongen huwelijk en van eerwraak.

In tegenstelling tot wat verzoekster vraagt kan de Raad de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond.

2.5. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielaanvraag, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève of artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te toetsen.

2.6. De geboorteakte en de medische attesten wijzigen niets aan het voorgaande aangezien daaruit enkel wordt vastgesteld dat verzoeksters kind in België werd geboren en zij het zelf registreerde bij de stad Antwerpen, district Borgerhout op 1 augustus 2012.

2.7. Verzoekster is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (“Subject Related Briefing (SRB) “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD” van 5 januari 2012) en de ter terechtzitting ingediende nieuwe SRB van 16 juli 2012 waarin rekening wordt gehouden met “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq” van mei 2012, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht

tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. In de mate verzoekster wijst naar de aanwezigheid van landmijnen en het gevaar daarvoor bij terugkeer, merkt de Raad op dat niettegenstaande het gevaar voor landmijnen algemeen gekend is dit niet aantoonbaar dat er actueel een uitzonderlijke situatie heerst waarbij de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. In de mate verzoekster het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar het UNHCR stelt dat er nog steeds sprake is van willekeurig geweld nu burgers nog steeds een groot deel uitmaken van de slachtoffers, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van juli 2012 een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 13 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: "*Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de*

aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoekster niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.9. In de mate verzoekster aanvoert dat *“geen enkele tekst (...) gewag (maakt) van een imminent gevolg welk verbonden zou moeten zijn aan het risico bij terugkeer”*, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.10. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas. Naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste onderdeel van het middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS